

הצתה

מאוחרת

בישיבת-הבוקר של מחלקת-החדשות של הטלוויזיה ביום השני העלה **יאאל גורן**, הכתב המריני של הטלוויזיה, נושא לסיקור. הוא הזכיר לחבריו כי בימים הקרובים עומדת לנחות בארץ המישלחת הקונסולרית הסובייטית. ביקש לברר מתי היא מגיעה והציע לסקר את בואה.

חבריו למחלקה פרצו בצחוק. המישלחת הקונסולרית הסובייטית נחתה בארץ ערב קודם, ביום הראשון, באותו המטוס ששהיבא לישראל את יולי ארלשטיין.

כתב גורן לא ידע

מכיוון שבאותו היום שבת כל המשק, כולל אנשי הטלוויזיה וקול-ישראל, לא היה איש מהם נוכח במל-התעוזה כאשר נחת המטוס. לאנשי מחלקת-החדשות של קול-ישראל נודע על בואה של המישלחת רק מדיווחי סוכנות הידיעות רוטרס שהועברו לרחבי-העולם והגיעו בחזרה דרך הטלפרינטר מחוץ-לארץ. גורן, אגב, הכין במשך היום השני כתבה על המישלחת הקונסולרית למבט של אותו הערב.

ליחידה סגולה הראה שפירא את תוכן השקיות. היה בה התקליט, שאיגד בתוכו קטעים נבחרים מן המופע שאותו הפיק וערך. זה התקליט הראשון מסוגו בארץ. המופע כולו שודר בשני חלקים בתחנה הצבאית.

בעל המיסעדה תירגם

הזמר היווני דאלארס הגיע לישראל במסעדה-השבת. מכיוון שכיום הראשון היתה שבתה כללית במשק, שכללה גם את שידורי קול-ישראל, היתה תחנת גלי-צה"ל התחנה היחידה ששידרה.

כך זכה עם ישראל לשמוע ראיון עם הזמר דאלארס, ששודר בתוכנית פתוח שאותה מגישים מדי בוקר ב-9 דוברי **לנין ואורלי יניב**. אבל לשני המגישים היתה בעיה: הם אינם דוברי יוונית ואילו הזמר היווני אינו דובר אנגלית. את הבעיה פתר אלברטו, בעל מיסעדה יוונית ברחוב ריזונגוף בתל-אביב, שהוא בעצמו יליד יוון. הוא תירגם את שאלות המראיינים ליוון, נית, ואת תשובותיו של דאלארס לעברית.

בתוככי הרשת

ועדיין אין ועד

זה כבר השבוע השלישי שלרשות השידור הממלכתית אין ועד-מנהל. הוועד הזמני מלפועל, מכיוון שתקופת כהונתו הסתיימה וגם ההארכה נגמרה. בינתיים מהקים הכל לחוק החדש, התקוע בוועדת-ההיגוי של הכנסת. השבוע שוב עלה הנושא לדיון בוועדה ושוב נדחתה ההצבעה על חוק רשות-השידור החדש. הפעם נוצרה קואליציה יוצאת-דופן בין אנשי הליכוד בוועדה לבין שולמית אלוני מרץ ומתי פלד מהרשימה ה-2 מתקרמת לשלום.

הליכוד מעוניין לרחות את הצביעה, מכיוון שבאין ועד משמשת המליצה כוועד, ובגוף זה יש לגוש הליכוד רוב ברור ומוחלט. אלוני ופלד מסרבים לתמוך בחוק כל עוד לא יקבלו יציג לאנשיהם בוועדה-המנהל החדש שיקום שניים מאנשי גוש המערך בוועדה, עבר אליזאבה דרוושה וזידאן עטשי, לא הופיעו כלל לדיון. במצב כזה היה ברור שאין למערך רוב וההצבעה נדחתה.

ורק אחרי שתאשר ועדת-ההיגוי של הכנסת את החוק, הוא יועבר לאישור המליאה.

יצחק נבון, שר-ההיגוי, המחזיק בידו הסכם שנחתם עם הליכוד בנוגע לחוק ולוועד החדש ולהרכבו, מקווה שהחוק יעבור בוועדה עוד השבוע ויובא כשבוע הבא לאישור המליאה.

מאחורי המיקרופון

השיר המצונזר

מי שלא שמע בטלוויזיה את השיר מן המחזה מלכת-האמבטיה בגלל צנזורה, יכול לשמוע אותו באופן אחר. השיר נכלל בתקליט שיצא בימים אלה לשוק. האלבום הכפול הוא הקלטת ממופע פומבי שערכה תחנת גלי-צה"ל לרגל מלאות 40 שנה לתיאטרון הקאמרי.

אפשר למצוא שיר מוגולוג של רחל מרכוס, את יוסי זימן מספר על המחזה קזבלן, ואת ישראל גוריון שר את השיר "אבי היקר" מתוך מלכת-האמבטיה.

במשך שבועות אחרים אפשר היה לראות את **מולי שפירא**, מנהל מחלקת הבידור של גל"ץ, מסתובב באירועים שונים כשתחת זרועו חבילה חשודה, עטופה בשקית פלסטיק, רק

שידור

צל"ש

מיטת סרום

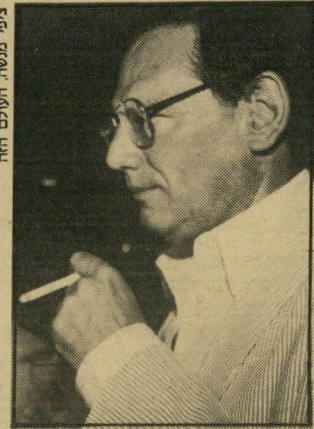
טל: "מה זאת אומרת?"
ברקן: "תראה, הלכנים צריכים לפרנס את הכושים כי הכושים מוגבלים, אין להם יכולת."
טל: "למה אתה מתכוון?"
ברקן: "זה כמו אצלנו, הערבים גם הם משמשים כאן כפועלים, מכיוון שגם הם מוגבלים ואנחנו צריכים לדרגו להם."
טל: "הוא צריך לדיכוי הגיונות האלה, לא טרח לענות עליהם וחמק לסדר היום כשארם: טוב, אז מה, נתחיל לדבר על פוליטיקה את זה עושים אחרים, אנחנו נדבר על דברים אחרים."
רס"מ.

מאחורי המירקע

היומן גובב

אנשי הטלוויזיה, שאינם שייכים למחלקת-החדשות, ממשכים להתמרמר על כתבות המופיעות ביומן המשודר בלי-שבת ושאינו שייכות באופן ברור לתחום החדשות.

התמרמרות הקודמת גרה את התפטרותו של **יוסי מזולם**, המפיק המוכשר של התוכנית ממני. משולם התפטר בגלל שידור כתבה ביומן על הזמרת יהודית רביץ עם צאת תקליטה החדש לשוק. התוכנית ממני יצאה לחופשת קיץ.

צילום: משה יעקובסון

מראיין עברון

מראיין נוסף

שלא הוקרשה לה כל התוכנית, שכן נראה שלא היתה לה בעיה למלא אותה בספורים. אבל שהיתה צריכה להתחיל חלק בזמן עם מראיין נוסף.

עברון הוכיח שוב שיש מקום לתוכנית ראיונות שאינה עוסקת דווקא בכיכור או בפוליטיקה. תוכנית המביאה אל הצופים אנשים מעניינים בעלי סיפורי חיים מרתקים.

צל"ג

גיזענות בתחנה הצבאית

● **לארז טל**, מגיש התוכנית יום-יום בגלי-צה"ל על ראיון שערך עם בימאי הסרטים יהודה ברקן, טל ראיין את ברקן, שחזר בימים אלה משהות ממושכת בדרום-אפריקה, שם עבד כמקצועו כבימאי. במהלך הראיון שאל טל את ברקן מדוע החליט לעבוד דווקא בדרום-אפריקה. ברקן השיב שמדינתו זו מסייעת מאוד בנושא הסרטים. טל ביקש הסבר, וברקן ענה: "יש שם שלושה מיליון לבנים שצריכים לפרנס כמה עשרות מיליוני כושים".

והושיח המשיך בערך כך:

מתנה מהתלמיד

באחד הימים קיבלה בתיה שושני-אגסי, רוברת ועורכת תוכניות בגל"ץ, שיחת טלפון. מן הצד השני של הקו היה בחור שהודחה בשם גדי אוחנה, ששאל: "את זוכר אותי?" מסתבר שגדי היה בעבר תלמיד של בתיה.

בתחילת דרכה בגלי-צה"ל לפני שנים אחדות, היתה שושני-אגסי עובדת גל"ץ בחצי משרה ומורה בבית-ספר ביפו בחצי-מישרה. גדי היה תלמיד שלה בבית-הספר, ששכן סמוך לבניין התנה הצבאית.

לימים עזבה שושני-אגסי את ההוראה והתמסרה לעבודה בתחנה. בימים אלה נוצרים שיפוצים צנועים בבניין הישן של התחנה. ביפו, החדרים נצבעו מחדש, וההנהלה החליטה לתת צורה מחודשת ורעננה גם לחדרי-המדרגות. בין השאר הוחלט לקשט את מעלה המדרגות בתמונות הקשורות בעבודת התחנה הצבאית ובתמונות המתארות ביקורי אישים חשובים בתחנה.

גדי צילצל ברגע הנכון, הוא סיפר לבתיה כי יש לו עסק, למיסגור תמונות, בשם גדי מיסגרות, והציע למסגר את כל התמונות במתנה. חייגם אין סוף, העבודה ניתנה לו בשימחה, והתמונות יתלו בעוד ימים אחדים. אז אפשר היה לראות את ביקוריהם של יצחק רבין, יצחק נבון, משה ארנס ואחרים, כשהם מונצחים על קירות התחנה. יהי שם גם תמונות ממבצע השירותים השונים, תמונות של פוליטיקאים ואישים אחרים שהודמו למיקרופון הצבאי ועוד.

כלות האסירים

(המשך מעמוד 39)

בישראל, או שהיא והתינוקת יצטרפו אליו לנדריו בעולם. שרהפנים הקודם, יצחק פרץ, ניסה להפעיל נגדו צו-גירוש מהארץ. למוזלם של ר'ו ונוגה, פרץ משבר ממשלתי, ופרץ הסתלק ממישרד-הפנים. בינתיים מנהל את ענייני המישרד סגן-השר רוני מילוא, שהצד האנושי בפרשה נגע לליבו, ואין הוא מתעקש לגרש ר'ו שוחרר בתנאי שיתגורר בנהלל ולא יצא משם בתקופת השליש.

לא חסרו מחזרים

ה **אחרונה בסידרה** היא הזבית אלוני. מורה למתמטיקה, גרושה פעמיים ואם לשני ילדים קטנים (ה-עולם הזה 20.5.87). והבית הכירה את אורי רורו כאשר למרו יחד בשנת 1974. לא היה ביניהם קשר רומנטי. כאשר קראה בעיתון, במאי אשתקד, על מותה של נוגה רורו, חידשה את הקשר. היא כתבה מיכתב-ניחומים ל' אורי.

גם כאשר התברר לזבית כי אורי נאשם ברצח אשתו. לא התייאשה. היא הופתעה מאוד מההאשמה כזאת נגד אדם שאותו הכירה כמי שאינו מרשה לנגוע לרעה בחיפושית או נמלה.

הזבית התקשרה לאמו של אורי ביקרה איתה בכלא. מאז החלו השניים להתכתב, והאבה התפתחה ביניהם במהירות. "הרגשתי פיתאום שכולם זו עקום לעזרה ואני צריכה לעזור", אמרה הזבית.

היא עצמה לא חשבה בתחילת הדרך כלל על רומן. "לא תפסתי שבכלל יכול להיות לי מחזר לא חסרו לי מחזרים וידידים", אמרה.

אבל השניים התאהבו. "היה לי מאוד קשה להתמודד עם האמת הזאת שאני מאוהבת באורי. דיכרנו על זה, ואורי אמר לי שהוא כבר מאוהב בי הרבה זמן".

למרות שזבית היא אשה עצמאית, מלאת-מרץ, שלא התייעצה בחייה עם איש, מצאה לפתע את עצמה מתייעצת עם אורי בבעיות יום-יום. גם עונש מאסר-העולם שהוטל על אורי, בעיקר נות הרשעתו ברצח אשתו, אינו מרתיע אותה. "כעת אנחנו הולכים לעירוע, אני מקווה שהם יבינו שלא היה כאן רצח אלא התפרצות ספונטאנית אומ' ללה. אם יורידו את העבירה מרצח הלהיגה, זה כבר סיפור אחר — כי יש תקופת-מאסר קצובה, ויש שלישי ויש חופשות".

אלוני אינה משלה את עצמה שחיה יהיו קלים אם תחתן עם רורו. "אני יודעת שזו תהיה תקופה קשה. אבל ממילא לא התכוונתי להתחתן עוד פעם אחרי גירושי השניים, ולכן לא נראה לי שיש הבדל מהותי".

הוריה של הזבית ניסו למנוע ממנה את הצעד הזה. אבל היא עקשנית. אורי כתב להם מיכתב, וגם היא מנסה ל' שכנע אותם. "כיום הם לא נגדי ולא בעדי, הם ניטראליים".

אלוני עשתה צעד נוסף, ופנתה ל' בתי-המשפט הרן באופטורופסות על בנו של רורו. היא הצהירה שהיא עור מרת להתחתן עם האב ומוכנה לקבל את הבן, כדי שיגדל אצלה, יחד עם שני ילדיה מגישוואיה הקודמים. היא נאי בכת כעת על זכותה להינשא לו ומנסה להשיג אישור שהתחנה תיערך מחוץ לכלא.

זה טירוף!

ק **שה להבין** את סוריהקסם של האסירים על הנשים הללו, כאשר התפרסם סיפור אהבתם של צני גור ויעל גרוס, בנו על כך פסיכולוגים תיליתילים של פרשנויות. גרוס התייחסת לכן בראיון ואמרה: "קראתי בפיתונות פרשנויות של פסיכולוגים למיניהם על מערכת-היחסים שלנו. ניסו להרכיק לעניין כל מיני סטיגמות מזויות, של אשה שהובת אסיר בשל היותו אסיר. זה לא כך. אני אוהבת את האדם שבו, אני כליכך אוהבת אותו. זה טירוף לחשוב שהתאהבתי בו בגלל זה שהוא אסיר".